

STERAVOND

19 december 1958

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn deze avond hier bijeen om een Steravond te houden. Dat gebeurt tegenwoordig regelmatig. Het lijkt mij niet noodzakelijk om alle eisen, die wij eigenlijk toch wel aan u moeten stellen, afzonderlijk op te sommen, of onze verklaring voor dit gebeuren te geven. Toch zijn er op deze avond een paar punten welke onze speciale aandacht vragen. In de eerste plaats, wat wij hier bereiken: het komt niet alleen van ons en van de anderen, die ons in de geest bijstaan, maar het komt ook van u. U hoeft niet bang te zijn dat er kracht van u genomen wordt, dat gebeurt niet. Wat wel gebeurt: wij zullen door een zo groot mogelijke eenheid van denken te bereiken, een zekere reeks spanningen opwekken, gedeeltelijk van emotionele geaardheid, gedeeltelijk zuiver geestelijk. Wij zullen dezen gebruiken om daarmee op aarde a.h.w. de doeleinden van onze Orde te bevestigen.

Nu is het winter. Winter in Nederland betekent verkoudheid. Er is helemaal geen bezwaar tegen dat u zo nu en dan eens hoest. Maar wij zouden wel graag willen, dat u probeert die hoest te onderdrukken, wanneer wij beginnen met de eigenlijke instraling. Verder zult u dan ontdekken, dat wij voor deze avond een ietwat afwijkend ritueel gebruiken, dat misschien vlak voor een christelijke hoogtijdag sommigen van jullie wat vreemd aandoet. Wij spreken nl. over een kabbalistisch ritueel. Dat kan natuurlijk slechts dan juist zijn, wanneer wij ons houden aan de begrippen, de magische en ook esoterische achtergronden van de kabbala. Het is dus niet op de cijferreeksen zelf gebaseerd, dat zult u begrijpen. Over deze bezweringen is wel het een en ander te zeggen. Het lijkt mij ook voor u prettiger, wanneer u begrijpt wat wij eigenlijk doen, wat er eigenlijk gebeurt. Ik wil eerst proberen u duidelijk te maken wat er precies gedaan wordt, om u daarna te verklaren van welke middelen ter bereiking deze keer gebruik wordt gemaakt.

Nu moet ik eigenlijk beginnen met de mens en de geest. Wanneer wij spreken veroorzaken wij trillingen, wanneer wij op aarde zijn. Wanneer wij als mens, of als geest denken, dan veroorzaken wij ook daarmee een zekere reeks van trillingen. U weet allen, dat wanneer u op een piano een toon aanslaat, een reeks onder- en boventonen meeklinken. Dat zijn de gelijktrillende snaren. Wanneer u echter een akkoord aanslaat, dan zien wij het eigenaardige effect, dat in dat akkoord tonen, boven- zowel als ondertonen kunnen ontstaan, die niet in de snaren van het klavier zelf vertegenwoordigd zijn. De samenvoeging van klanken op bepaalde wijzen veroorzaakt neventonen, die door de interferentie van twee toontrillingen met elkaar ontstaan. Wat wij op een avond als deze doen heeft daar veel mee te maken. U zult ontdekken, dat wij onze wijze van zeggings, dat het ritme van woord en gebaar niet alleen berekend is op een zeggen van hetgeen wij willen, maar ook wel degelijk op het wekken van de spanningen en emoties bij u. Dat is op zichzelf niets bijzonders. Er zijn volksmenners die hetzelfde vermogen hebben gebruikt om een volksmenigte op te zwepen. Denk niet, dat wij van plan zijn u te hypnotiseren, te brengen tot denkbeelden, die niet de uwe zijn. Maar wat wij nodig hebben is uw onverdeelde aandacht.

Deze aandacht kunnen wij het best verwerven door de methode van werken, van spreken, niet alleen van degene die de inzegening leidt, maar ook van de andere sprekers voordien, en die te richten op een voortdurend sterker wordend contact met u, een invloed a.h.w. die u ondergaat. Gelijktijdig wordt dan geprobeerd uw gedachtereeks te sturen in een zekere richting, zoals wij reeds in feite nu aan het doen zijn. Uw aandacht moet gevangen worden, u moet gelijk gaan denken, er moet een zekere harmonie ontstaan. U kunt zeggen, dat u te nuchter bent en dat u zich daardoor niet laat beroeren. U zult er een klein beetje van ondergaan, maar niet de volle invloed. Dat is nuchter en logisch, want: de spanningen die gewekt worden en de invloeden waarmee wij werken, zijn van een zodanig hoog geestelijk gehalte, dat zij niet als zuiver stoffelijke trillingen kunnen worden uitgezonden.

Wat de stof daarvan ervaart, is grotendeels emotioneel. D.w.z., dat de gevoelswereld op een gegeven ogenblik beroerd wordt. De spanning die uzelf in de loop van de avond steeds meer voelbaar zult vinden, is een spanning, die niet alleen uit uzelf ontstaat, maar ook uit onze eigen wereld. Er zijn er van ons zeer velen aanwezig. Hoe verder wij komen met de voorbereiding van het hoogtepunt, hoe groter het aantal entiteiten uit verschillende sferen dat zich hier ook in de nabijheid - u zou zeggen in de zaal - manifesteert. Deze groeperingen zijn allen gelijkelijk ingesteld op het brengen van een kracht op deze wereld. Die kracht is de essence van naastenliefde, een absolute Godgebondenheid.

In de krachten die wij u brengen ligt natuurlijk voor u de mogelijkheid om zelf harmonischer te worden. De krachten die van de geest uit doorklinken tot de stof, kunnen kleine kwalen wegnemen, kunnen misschien genezen, een bij- of neveneffect, waar wij niet speciaal naar streven. U zult zich misschien wat vreemd gevoelen na afloop. Uw denken is misschien in een heel andere richting gegaan, dan u had gedacht. U bent gekomen om hier een Steravond te ondergaan. Pas, wanneer u die werkelijk meemaakt, dan bent u voor een ogenblik een ander mens geworden. Daar moet je even aan wennen.

Nu is het natuurlijk niet voldoende dat wij dit alleen maar hier in deze zaal geven. Ons werk - en naar wij aannemen ook uw streven - gaat verder dan een beperkte gemeenschap van een 200 man. De hele wereld - op het ogenblik - verkeert in een toestand van steeds toenemende spanning. De tijd van heden is bijzonder ongunstig. Omdat, zoals dat astrologisch heet, Mars in oppositie is met verschillende andere krachten. In feite betekent het, dat eigenzinnigheid en dwaasheid sterk toenemen. De gevolgen daarvan maken zich meestal kenbaar als onverdraagzaamheid, een reeks van beschuldigingen en verklaringen, waarop men niet meer terug wil komen. Het betekent bovendien voor veel mensen, een zich verzetten tegen de omgeving, waarbij zij dan onbewust, zelfs wanneer het goed kan zijn, de vrede, de harmonie blijven verstoren.

Wij zijn niet zó sterk, dat wij alleen met deze kleine groep de hele aarde kunnen bereiken. Laat ons nu stellen dat wij - gezien het gebruik van het ritueel - met de gebruikte krachten een uitstraling kunnen bereiken, die een groot gedeelte van Europa bereikt. Dan kunnen wij misschien daardoor toch wel misschien iets meer vrede, iets meer verdraagzaamheid en naastenliefde wekken. Dan moeten wij u ook natuurlijk iets geven. Iets, waardoor uzelf toch herinnerd wordt, steeds weer, aan deze krachten, waardoor a.h.w. een zekere magische band bestaat tussen de gedachten, waarvoor wij op deze avond ons hele wezen inzetten en uw dagelijks leven. Men heeft hier draagtekens en wat juwelen gedeponed. Wij zullen trachten de kracht ook daarin vast te leggen.

Het vastleggen van die kracht is een betrekkelijk eenvoudige kwestie. Het is een kleine frequentiewijziging van het moleculaire veld. In een molecuul bestaat een zeker veld, een krachtje. Dat krachtje fluctueert. Als wij daar een heel kleine verandering inbrengen, dan is het niet meer volledig rustig. Het is niet direct radioactief te noemen, maar het vertoont een soortgelijke activiteit. Het absorbeert enerzijds energie, maar het geeft anderzijds ook weer energieën af, om daardoor zijn eigen evenwichtigheid terug te vinden, dat is een eigenschap van de materie en stof. Maar wanneer u zo'n ding nu draagt, wanneer u dat in uw nabijheid hebt, dan zult u de kracht, die ervan uitgaat, ervaren. Met veel zorg wordt de trilling zo gekozen, dat zij niet direct een absorptie van levenskracht van u kan betekenen. Wat geabsorbeerd wordt is in hoofdzaak een reeks van trillingen, die in de grootorde van het licht ligt.

Wij hebben dan allereerst de wijze van werken. Wij scheppen velden en krachten. Krachten die wij uit onszelf voortbrengen; krachten, waaraan u meewerkt. Met deze krachten stralen wij, als een sterke radiozender, haast hypnotisch dringend een reeks ideeën uit, die vooral het onderbewustzijn van de mensen zullen kunnen beroeren; daarnaast leggen wij dit vast, hier in de stof. In de geest zullen wij met een grote schare trachten ons geloof in de mensheid en in deze wereld op deze manier te bevestigen. Ons geloof in een komende kracht die deze wereld hernieuwd de enige weg zal wijzen tot werkelijke bewustwording, a.h.w. nogmaals en versterkt uit te drukken in deze tijd, die daaraan zoveel behoefte heeft. Het is voor u misschien moeilijk aan de waarde van deze dingen te geloven. De moderne wereld weet nog maar weinig af van magie, van sympathische werkingen en is over het algemeen wat sceptisch gestemd t.o.

kosmische invloeden. Al deze dingen bestaan vandaag aan de dag nog, trouwens ook op de wereld. Wij zijn in staat die krachten te gebruiken, te leiden en te dirigeren. Wij kunnen echter geen wonderen doen, omdat wij niet in mogen grijpen in de directe handelingsvrijheid van de mens.

Wat wij wel kunnen doen is dit: wij kunnen, wij allen hier, zoals wij samen zijn, stof en geest, de mensheid de mogelijkheid geven het juiste te hervinden, wanneer zij verdoold is. Wij kunnen de mens de kracht geven een voortdurende vergroting van bewustzijn te ervaren, door een juister leven. Wij kunnen de mens iets terug geven van de vrijheid die hij verloren heeft door dwangbeelden, door maatschappij opvoeding en kerken geschapen en anderzijds hem dichter brengen tot de kennis van de Goddelijke wetten. De wetten Gods, die niemand kan overtreden, zonder gelijktijdig door lijden terug te worden gevoerd op dezelfde weg; de weg, die noodzakelijk is voor elke mens, voor elk wezen, bewustwording en opgang naar de Schepper. Tot zover dan over wat wij willen doen.

Er is meer. De ritus, die wij vandaag gebruiken, bestaat in de eerste plaats uit een haast meditatieve overweging. De mens, door zijn bewustzijn, is zelf als een levensboom: levend in de materie zal hij geestelijk moeten uitreiken, totdat hij de hemelen beroert en een verbinding is geworden tussen de zuivere materie en de zuivere geest, zo in zich bevattend het totaal van de Schepping. Wij moeten dit begrijpen. Wij moeten begrijpen, hoe ook wij als deel van het kosmisch geheel moeten worden afgestemd op de vorm die de onze is, de kosmische vorm en kracht, waartoe wijzelf behoren. In het meditatief overdenken zult u deze motieven naar voren zien komen. In de eerste plaats: licht, leven. Daarnaast enkele symbolen, misschien zelfs enkele getalwaarden - ofschoon ik dat niet zeker durf te zeggen - die de verbinding aanduiden tussen de geopenbaarde Schepping en de schepsels, en uit deze wederom een richten bereikt op de kosmische Godheid. Hiermee is dan de eerste fase van de inzegening voltooid.

De tweede fase is gericht op andere krachten. Wij komen hier op het terrein van de magische formule, de magische bezwering. Nu leven wij op aarde op het ogenblik de dag van Venus en het uur kan verschillend zijn; het is op het ogenblik dat van Gabriël, als ik mij niet vergis. Dat zijn dus krachten, die op een bepaalde wijze met de voortgang van de tijd gebonden zijn. U zult waarschijnlijk ook nog horen, hoe een beroep wordt gedaan op de Vorst, van wat op het ogenblik de regerende planeet mag heten. Het gaat hier niet om een planeetje, het gaat hier om een geestelijke sfeer van wezens, die niet direct in de stof gebonden zijn. Het zijn geen overgeganen, maar zij behoren wel in onze sferen thuis.

Hierna zult u waarschijnlijk ontdekken, dat de spreker plotseling overgaat naar de Godsymbolen. Hij brengt met woord en gebaar iets tot uitdrukking van de verschillende facetten van God. U kent die namen misschien, zoals El, Elohim, maar ook Yahweh, Jehova, Adonai, wij vinden Achayos, Ischiros. Al deze namen duiden bepaalde facetten van God aan. U moet die aanroeping dan ook niet zien als een directe aanroep aan de Schepper, dat komt later. Wij stellen ons a.h.w. magisch de Schepper als een grote reeks van mogelijkheden en wij trachten daaruit - volgens ons beste bewustzijn - datgene te kiezen, wat voor ons op dit ogenblik bruikbaar, aanvaardbaar en verwerkbaar is. Om dit zuiver te doen noemen wij namen, noemen wij in sommige gevallen ook letters - meestal Hebreeuwse - ook getallen.

Wanneer dit geschied is, dan hebben wij de magische voorbereiding beëindigd. Die magische voorbereiding dient er alleen toe om een verbinding te brengen met alle krachten van Licht en Goed, die kunnen helpen in hetgeen de celebrant dan wil voltooien.

Het typische: de kabbalistiek gaat vanuit het zuiver rituele vaak plotseling over in het praktisch persoonlijke. Wij krijgen een soort bede, die niet gebonden is aan een zuiver formulier, het is dus niet een formule, maar het is aan de hand van bestaande voorschriften opgebouwd, een persoonlijk gebed. Vanuit dit gebed zult u dan zien, dat de krachten worden opgevangen, worden uitgeworpen, worden ingestraald. Daarbij zijn er verschillende gebaren, die u allen bekend zijn. Het gebaar van ontvangen en van smeking kent u. Het wordt met naar boven gehouden palmen geheven en is een symbool van hetgeen zich hier afspeelt. Daarna zult u ontdekken, dat buiten het drie-armig, of Jacobskruis, een reeks gebaren wordt gebruikt, die niet als gebruikelijk de cirkelvorm in acht nemen. Integendeel. De handen schetsen verschillende

figuren en patronen in de lucht. Daarbij zal de rechterhand meestal letters schetsen, de linkerhand geeft daarbij het onderstrepd zegel, of gebaar, aan.

Gezien de aard van de bezwering kunnen wij er zeker van zijn, dat u o.a. een gebaar zult zien dat de letter k eta weergeeft. Hierbij worden een paar gebaren gemaakt die tegen elkaar lopen, waarbij de ene de eerste golf uitgaat, de tweede golf inkomt. Hiermee is weer een Godssymbool geschapen. Een ander gebaar geeft opnieuw een letter weer. Hierbij wordt a.h.w. een dikke streep gezet, die als een soort apostrof, even afgekort weer een Goddelijk principe betekent.

De gebarentaal geheel te verstaan, zal u waarschijnlijk onmogelijk zijn. Maar ik vermoed wel, dat u in staat zult zijn die invloed te ondergaan. Ik weet niet, of er helderzienden aanwezig zijn. Een paar heb ik er bemerkt. Dan zou ik hen de raad willen geven om juist bij deze gebaren te proberen te zien, welke lichtende kleuren een ogenblik naschemeren. U zult dan zien dat soms lettertekens worden geschreven en een ogenblik blijven bestaan.

Een tweede eigenaardigheid zult u in deze methode van werken ook nog krijgen, omdat er wordt gewerkt volgens principe 7 en 9. U zult zeggen: wat hebben die 7 en 9 nu weer te betekenen?

In de eerste plaats: het aantal celebrerenden - buiten degene die voor u in het medium zichtbaar - is 7. Drie staan links, drie rechts, iets achter en terzijde van de celebrant.

De handelingen worden door de celebrant natuurlijk alleen zichtbaar volvoerd, maar de daarmee gepaard gaande geestelijke werking wordt door alle zeven gelijktijdig volbracht.

Op het ogenblik van de instraling - dat is hier wel de grootste eigenaardigheid - zullen wij zien, dat het getal zeven zich vermeerdert tot negen, en wel door twee, die a.h.w. kracht dragende kracht uitstralend, verschijnen boven de zeven. Wij krijgen dan, als wij het heel goed willen zeggen, eigenlijk een soort van lage driehoek, met in de apex de straal, die neervalt op de celebrant, met aan weerszijden sterke stralende kracht, en daaronder een basis.

Het getal zeven geeft de wereld aan en het wezen, waarin wordt gewerkt. Het is een getal, dat a.h.w. de materie aanduidt in zijn functie als deel van de Goddelijke Schepping en gelijktijdig als bewustzijnsdragende en vormgebonden kracht.

Wanneer echter de grote straling zelf uitgaat, dan is het niet voldoende, want de celebrant treedt - al is dat helaas voor u allen hier niet zichtbaar te maken - a.h.w. voor zijn Schepper. Hij vervult op het ogenblik van de werkelijke bezwering de functie van een hogepriester, die, voorzichtig gaande door het heilige, de sluier van het heilige der heiligen een ogenblik terzijde legt en uit de ark, dus uit het symbool van het Goddelijke, de lichtende Kracht put, die van hem uit moet stralen, zoals eens het licht straalde van Mozes' aangezicht, toen hij van de Sinaï daalde.

Sommigen van jullie zullen misschien zeggen dat dit ritueel joods is. Dat is niet waar. Wanneer u let op de bede, die door de celebrant gesproken wordt, dan zult u ontdekken, dat ook christelijke waarden hierbij betrokken zijn. De ware wetenschap van de geest kent geen beperking. Zij kent niet enkel een zaligmakend geloof, of  en profeet. Zij kent de Schepper, Die, door de middelen, die Hij Zelf uitverkiest en op de wijze, die Hem belieft, ons de mogelijkheid geeft, maar nooit gedwongen een plicht oplegt, om  nze weg kiezende, ons meer bewust te worden van Hem langs die bepaalde weg. Elke weg is aanvaardbaar. U kunt het ook in de grondbeginselen van onze Orde vinden. Wat deert het ons, of u een Jood bent, een Christen, of u zich katholiek of protestant noemt, of dat u misschien helemaal nergens aan doet, of u zich baseert op de stellingen van Blavatsky of Heindel, dat maakt voor ons niets uit.

Wij hebben  en gezamenlijk doel, om tot kosmische bewustwording te komen, om God te bereiken en elke weg, die God ons daartoe geeft, is ons aanvaardbaar. Wat voor ons niet aanvaardbaar is, is degene die door zelfzucht, luiheid, of nalatigheid, weigert geestelijk te streven. Deze wijsheid is heel wat ouder dan onze Orde. Zij is heel wat algemener dan deze kleine groep. De tolerantie, die noodzakelijk is om elke mens zijn eigen weg tot God te laten kiezen, is misschien in de ogen van sommigen wel erg groot, maar zij is noodzakelijk. Alleen dan kunnen wij, ons richtende tot allen, tot Christenen en tot heidenen, tot wijzen en dwazen, tot geciviliseerden en zogenaamde wilden, een werkelijk bereiken, een werkelijk krachtig bereiken presteren. Op het ogenblik bent u hier samen met ons om dit werk te gaan volvoeren.

Na de inleiding, die ik heb gehouden, wordt het ook noodzakelijk dat wij proberen de stemming, de sfeer a.h.w. nog wat meer te beïnvloeden dan thans het geval is. Misschien voelt u de warme beslotenheid van deze gemeenschap enigszins aan. Wij moeten m er vinden dan dat. Wij

moeten méér dan dit aanwezig zijn en aanvaarden. U, vrienden, u zelf, zoals u hier zit, u kunt helpen om de mensheid te verlossen. Zoals u hier bent. Met al uw onvolkomenheden, met al uw vrees misschien voor het een of ander stoffelijk of geestelijk gevaar, met uw zorgen en uw leed, met uw té grote, of té kleine opinie omtrent uw eigen vermogens, dat u kunt helpen. Het is niet genoeg, dat wij in de geest werken. De stof zelf moet werken, anders komen wij nergens. Dan hebben wij geen resultaten, die voldoende sterk en krachtig zijn. Want wij kunnen datgene geven wat de geest beroert, maar u kunt met de intensiteit van uw denken een trilling veroorzaken die al hetgeen hier gebeurt, direct draagt in het gedachteleven van anderen, daarom moet u zelf gaan meewerken. U, zoals u hier bent, stuk voor stuk. U kunt het, en wij hopen dat u zult meewerken, om hier de grootste kracht te wekken die wij wekken kunnen. En dat is veel.

Voordat ik het woord geef aan een ander, die voor u verder zal gaan met een inleiding, zou ik u er op willen wijzen, dat wij weer staan in de dagen vóór Kerstmis. Dit zijn de dagen, waarin alle mensen - of zij willen of niet - herinnerd worden aan de vrede. Dit zijn de dagen, dat daar, waar men niet meer aan God gelooft, toch nog ergens een honger is naar dat feest, gebondenheid, en die rustige vredesaanvaarding van het leven. Of het nu Rusland is of China, of het Japan heet of de Verenigde Staten, Brazilië of Nederland, overal zijn er een paar mensen, soms velen, die deze honger naar vrede in hun hart dragen. De verwachting van de westerse wereld, door het Kerstfeest steeds meer geprikkeld, begint een hoogtepunt te bereiken. Zo dadelijk luiden de klokken al met de belofte van Christus' geboorte, zo dadelijk spreekt overal een ieder over het Kindeke dat geboren is, enz. Deze dingen betekenen gedachtenmacht, betekenen kracht. Dat, wat wij op dit ogenblik aan de wereld kunnen geven, wat wij van deze Krachten des Lichts, van het goede, in onszelf kunnen bevatten - geest en mens - zal rond de aarde langere tijd kunnen voortbestaan, juist omdat in deze duistere dagen rond Kerstmis, zowel de mentaliteit van de mens als ook wel de omstandigheden van klimaat zodanig zijn, dat het ons mogelijk wordt gemaakt dit werkelijk tot een langdurige en blijvende werking te maken.

Ik heb aan u nog één verzoek. Wanneer u meent hieraan niet mede te kunnen werken, wanneer u meent dat dit te ver gaat - u hoeft niet weg te gaan - houdt u zich dan volkomen passief. Maar kunt u meewerken, probeer dan zo dadelijk in elke bede die wordt gesproken, iets van uw eigen ziel en wezen te leggen. Dan zal zeer zeker deze bijeenkomst, ook door de medewerking die wij gekregen hebben, een van de grootste krachten ten goede zijn op deze wereld van de laatste tijd. Het woord is aan de volgende spreker, die op zijn wijze een verdere inleiding geeft. Goedenavond.

EEN NIEUW GROOT GEBEUREN

Goedenavond, vrienden.

Daar staan wij dan weer aan de rand van een nieuw groot gebeuren. Dat wordt haast moeilijk om daar nu eens over te gaan praten. Per slot van rekening: er is zoveel en gelijktijd zo erg weinig te zeggen. Ik kan u natuurlijk gaan vertellen - het is volkomen waar - dat wij uit de geest deze wereld zo graag willen helpen. Ik kan u vertellen, hoe er bij ons een zekere angst bestaat, bij sommigen althans, dat de mensheid de vuurproef van deze dagen, deze komende paar jaren, niet zal doorstaan. Dat is ook waar. Maar is dat werkelijk nu zo belangrijk? Ik voor mij geloof, dat de mensheid het best zal redden. Ik geloof niet, dat de mens zo dwaas is, dat hij stompzinnig een zelfvernietiging zal verkiezen, boven de mogelijkheid om een wereld te bouwen, die niet alleen stoffelijk gelukkig is, maar die ook geestelijk vrij en rein is. Die mogelijkheid is ook vlak bij. Ik geloof, dat wij aan het begin staan van een heel grote tijd. De tijd, waarin de geest zal kunnen juichen, over wat de wereld van de mensen presteert.

Ik kan u natuurlijk gaan spreken over de liefde Gods. Natuurlijk: God heeft ons lief, maar dat wordt al zo vaak gezegd en in alle toonaarden. Wat moeten wij met die liefde beginnen, wanneer wij ze niet begrijpen, wanneer wij ze niet voelen? Als wij daarentegen in ons die liefde Gods wel ervaren, dan heeft een woord alleen geen zin. Het is altijd erg moeilijk om zo een inleiding te vinden. Ik moet altijd een beetje denken aan een regendag. Ik weet niet of u wel eens op een regendag hebt gekeken over het land: dan hangen hier en daar zware nevels naar

beneden; overal zie je de grote stapelwolken torenen, en tussendoor, ergens, schijnt een hiaat te zijn, er valt een bundel licht. Het is net, alsof dat land een soort heiligverklaring ondergaat. Dat licht valt als een bundel, dat treft je, dan zie je die bundel van licht. Zo is het nu ook met mij, als ik hier denk aan deze avond, als ik denk aan al dat pogen en streven, dat op verschillende plaatsen bestaat. De hemel van de wereld lijkt misschien erg grauw, maar overal zijn er van die openingen in dat zware wolkendek, waardoor toch weer de zon, het geestelijk en Goddelijk licht kan binnendringen. Overal zijn mensen die beroerd worden door dat licht. Je zou eigenlijk moeten zeggen: "God, het is eigenlijk onze schuld, dat wij U niet zien. Want wat doen wij, domkoppen? Wij gebruiken al onze zorgen en onze ellende om boven ons een heel zwaar wolkendek op te bouwen, waardoor Uw Licht niet meer direct tot ons komt. Het indirecte negeren wij, want het is toch gewoon, wij leven toch, het is toch dag? Het is onze eigen schuld, maar wij kunnen er wat aan doen. Wij kunnen begrijpen, dat U, God, in Uw volmaaktheid toch ook een volmaakte liefde moet bergen. Die volmaakte Liefdegod willen wij proberen te aanvaarden en te accepteren. Wij willen proberen dit te ondergaan als een werkelijkheid. Wij willen U ook, in dank daarvoor, iets van ons geven. Dat kleine beetje genegenheid en trouw, dat wij dan in staat zijn op te brengen voor iets, wat ons nog een abstractie lijkt." Kijk, op die manier zou je eigenlijk tot God moeten praten. Op een andere manier kun je het haast niet doen.

Zeker, wij zijn hier samen, wij zijn van goede wil. Wij zouden zo gaarne veel willen presteren. Is dat nu wel voldoende als wij God er niet bij willen erkennen? Dat is nu juist zo lastig. Mensen en geesten zijn vaak beschaamd, omdat zij, wanneer zij spreken van God, menen dat zij spotten met eigen bestaan, dat hun lot zal worden de minachting en bespottung van anderen. De mensen zijn zo vaak verbaasd, dat God, dat de Schepper leeft, omdat in hen niets is dat Hem erkent, zelfs als het wezen naar Hem streeft. Zij zijn God ontwend. De mensen zijn bang, dat een ander zeggen zal: "Wat ben jij toch dom en dwaas? Hoe kun je dit nu maar zo zonder overleggen aanvaarden? Waar zijn de waarden van deze avond? Waar zijn de waarden van de stoffen van het gebed? Waar is dan die God, waarover je spreekt? Hij, Die je in een leven heeft gezet, waarin je hart breekt, waarin je zorgen hebt, nood en ellende?"

Maar als alle dingen voorbij zijn, als je al je zonden hebt beleden, wanneer je het laatste woord hebt gesproken, wanneer de gouden draad, die stof en geest verbindt, gebroken is en de eenzaamheid begint van onbegrepen zijn in andere sfeer, dan merk je: je hebt alleen maar God. Buiten God bezit je niets. Niets meer van wereld, niets meer van geest, enkel nog God. Als je dat soms ervaart en je de diepe verlatenheid gevoelt waarin je verkeert, wanneer je soms jezelf bedwingend, toch bemerkt, dat ergens in jou een roep is om leven, om kracht, om Licht, om vreugde, dan zult u misschien begrijpen, waarom wij op een avond als deze eerst moeten zeggen: "Zet nu in godsnaam al dat verstandelijk geredeneer opzij". Werkelijk: je hebt er niets aan. God is geen factor van het verstand; het is geen filosofische factor, waarmee je aardig kunt hanteren, maar een die alleen maar waarde krijgt, wanneer je erin gelooft en geloof is niet redelijk.

Je moet eigenlijk beginnen met voor jezelf de wijding te vinden, die God ons allemaal geeft. God is een eigenaardig wezen. God is alles en gelijktijdig niets. Omdat die goede God gelijktijdig alles en tegelijk niets is, ga je voor jezelf zo de illusie maken, dat Hij altijd veraf is en niet dicht bij is. Wij hebben er behoefte aan. Als je hier zo bij elkaar zit, dan zie ik een aardig bundeltje leed en onvervulde wensen, klachten, zelfverwijt, zelfbeschuldiging, beschuldiging aan de wereld, ontevredenheid, in-de-put-zitterij. Als ik al die dingen zo bij elkaar zie, dan denk ik alleen maar dit: als een mens één keer werkelijk zou kunnen geloven in God, zonder ook maar een ogenblik van redevoering of verder redenering. Als je eens één ogenblik jezelf kunt overgeven aan de lichtende Krachten van de geest, als je voor één enkel moment voor jezelf de magische kracht zou kunnen scheppen, waarin toch het geluk ligt, die innerlijke zekerheid, wat heb je dan nog meer nodig? Dan heb je toch niets méér nodig? Wat geeft het, of er een wereld ondergaat, als jij eeuwig bent en alle mensen eeuwig zijn? Wat geeft het, of je verdrietig bent, wanneer je in je dat licht hebt? Je hoeft alleen maar naar dat licht te kijken, en je bent weer gelukkig en blij. Er bestaat geen enkele methode van het verstand, van de wetenschap, van de statistiek, om een mens gelukkig te maken, wél om eens zijn wensen een beetje te vervullen. Heel typische menselijke wensen zijn altijd het begin van een ontevredenheid. God doet dat niet, het onredelijke ook niet.

Wanneer wij hier zo bij elkaar zitten, dan geloof ik eigenlijk, dat het onze taak en onze plicht is, om nu eens een keer te proberen die God te realiseren, ook al doen wij het alleen maar voor onszelf. God leeft. Hier, op dit ogenblik. Spreekt u mij nu niet van suggestie, want die God is er en buiten die God kunt u niet bestaan. God leeft, hier, op dit ogenblik, nu. Alles en allen, waarvan u misschien denkt, dat u het verloren bent, dat leeft op dit ogenblik en zeer velen van hen zijn nú hier. Al die ellende, al die ontevredenheid, die u van buiten meegebracht hebt, kunt u hier zo wegsnijden en de vrede vinden op dit ogenblik, hier. Er is niets wat u belet, maar dan ook werkelijk niets, om te zeggen: hier wil ik nu die geestelijke kracht ondergaan, wil ik God aanvaarden en ontvangen. Dan ben ik misschien wel een heel eigenaardige spreker voor zoiets als dit, maar ik voel deze dingen. Ik voel deze dingen, zoals onze oude en zeer geliefde vriend, die anders vaak op deze avonden zelf spreekt, die vanavond aan het ritueel deelneemt en daardoor dus niet persoonlijk tot u kan spreken. Weet u, wat hij altijd tot u zei?

"Mensen, ik heb jullie zó lief. Niet als stuk voor stuk. De één, omdat je mooi bent, de ander, omdat je rijk bent, neen, ik heb de mensen lief, omdat zij leven, omdat zij delen zijn van die grote Schepping, waarvan wij ook een deel zijn, dat zij bij elkaar horen en onverbrekkelijk met elkaar verbonden zijn, hoe je het ook bekijken wilt." U zegt: "Dadelijk ga ik heen en ik zie niets van u ooit weer...". Dat kan mogelijk zijn voor lange tijd, maar eens komt het ogenblik, dat ook u de eenheid vindt met de kosmos, dan zijn wij er, allemaal. Alles, wat hier is, wat tienduizend jaar geleden op de wereld is geweest en wat nu nog wacht op komende geslachten, alles.

Als je dat begrijpt, dat iedereen alleen maar een deel van jezelf is, zou je dan nog mensen kunnen haten? Heb je er werkelijk reden voor, als je weet, dat eenmaal alles in perfecte harmonie is, is het dan niet veel gemakkelijker om te dragen wat je vandaag aan de dag te dragen krijgt? Er zijn mensen die in verzet gaan, die staan op tegen God. Het gekste is, dat je het hen nog niet eens kwalijk nemen kunt. Ik heb er soms een soort medelijden mee. Weet u waarom? Die mensen begrijpen God niet. Die roepen naar God: "God, als je leeft, geef mij dan wat ik je vraag. Ik zal je mijn hele leven wijden, ik zal je alles geven, wat ik heb en ben, maar vervul, wat ik van je verlang. God, geef je mij geen antwoord? God, spreek je niet? God, dan besta je niet..." Zij zeggen: Ik zal de geest..... Zij roepen de geest..... Zijn jullie daar, dierbaren, van mij heengegaan? Zijn jullie daar, krachten en demonen? Zijn jullie daar? Vervul mijn wensen..... Wat? Krijg ik geen antwoord? Dan bestaan jullie niet." Dan is er alleen maar leven, een kort ogenblik tussen de morgenstond van de geboorte en de diepe nacht van de dood, die onmiddellijk schijnt te volgen. Dan is er alleen maar één enkele vorm van gedachten aan een wezenlijkheid ontrukkt..... Arme mensen, als je zó moet leven. Arme mensen, als je moet leven met het idee dat dit alles is. Mensen, die toch een extra poging waard zijn om ze dáár uit te halen.

Je hebt ook de mensen die erg vroom zijn. Die liggen de hele dag steeds met zichzelf overhoop, zij vouwen de handen en zeggen: God, geef mij nu even dit. God, ik geloof in U, ik hoop op U. God, ik heb U lief..... dan gaan zij verder. Dan begaan zij dezelfde kleine dwaasheden van voorheen. Dan spreken zij hele mooie woorden, maar hun daden lijken nergens op. Daar heb ik ook medelijden mee. Weet u waarom? Als je werkelijk in God gelooft, dan moet je proberen volgens de waarheid van je geloof te leven. Er bestaat nergens een genormaliseerde God. Zij hebben dat op de wereld geprobeerd. Het zou mij niet verwonderen als zij vandaag of morgen kwamen met het beeld God, DIN A 724, gestempeld en genormd, ingeschreven in het internationale handelsregister. Zo zijn de mensen.

Maar die God bestaat niet. Onze God is een persoonlijke zaak. Dan kunnen wij die God roepen met 1001 namen; wanneer wij hem oprecht roepen, dan hoort Hij ons. Wanneer wij niet verwachten dat Hij antwoordt geeft, zoals wij dat wensen, zoals wij verwachten dat Hij spreken zal, dan geeft Hij antwoord. In de stille gedragenheid van een ruimte die eindeloos lijkt, in de verzwegenheid van het duister, waarin de sterren schijnen te vluchten, daar zie je soms een rij van lichten gaan. Dat zijn geen sterren, ook zijn het geen kometen die een baan zoeken of trekken, of voertuigen van denkende wezens. Het zijn krachten op zichzelf. Lichten, die gaan van het uiteinde van de Schepping a.h.w. zodat bestaat tot de kern. Licht, dat steeds sterker naar het midden toe gaat en dan ineens, als je ernaar kijkt, heb je het idee dat daar het antwoord is op alle vragen. Maar ook als geest kun je soms dat antwoord niet krijgen. Wij vragen ook het antwoord op veel vragen, waarop ons het antwoord nog wordt onthouden. Niet, omdat het niet gegeven wordt, maar omdat het door ons niet begrepen wordt. Als je die

tocht soms ziet van de lichtende krachten van de bewuste geesten, die toch weer werken in de Schepping, omdat zij ook God liefhebben en in God de schepping, dan wordt je door iets bewogen. Daar zie je dan, wat Christusgeest werkelijk betekent. Lichtende Kracht, die met een behoedzame liefde probeert de mens vrij te maken van zijn eigen misverstanden en te brengen tot de Goddelijke Schepping en tot de Goddelijke wetten.

Kunt u vatten wat ik bedoel? Vrij zijn, helemaal vrij, dat is onze voorbestemming. Vrij te zijn om in de flits van één gedachte de hele Schepping te kennen, om God te ontmoeten, of elk afzonderlijk detail te ontzien met een volheid van openbaring, die voor u niet mogelijk voorstelbaar is. De wereld die voor u alleen door de microscoop onthuld wordt, of zelfs niet, waar u even intens in kunt leven als in die grote wereld van sterrenniveaus, die ergens wegvluchten. U kunt leven in dat, wat nu duister lijkt. U kunt licht vinden, u kunt door alle sferen gaan, door alle tijden. Dat is alles wat je gegeven wordt. Als je dan zo'n lichtflits ziet, dan weet je: dat is mijn erfdeel, maar ik kan het nog niet vatten.

Het is erg hopeloos. Daarom, daarom juist vooral, hebben in de oudheid de mensen geofferd, hebben de geesten reeds in de oudheid zich geopenbaard aan de mens, maar ook gelijktijdig gezocht naar hogere krachten en hoger licht. Zoals u soms hunkert naar een straaltje van de zon, zo kunnen wij soms hunkeren naar een lang verwacht bezoek uit een hogere sfeer, waar ons weer iets meer van waarheid en licht wordt gegeven, zodat wij verder kunnen gaan. Al die dingen willen wij bevestigd zien. Al die dingen willen wij vastleggen, zodat het niet alleen voor ons werkelijk is, maar dat er zoveel mogelijk anderen met hun onvolmaaktheden, er deel aan kunnen hebben. Heus, wij hebben u allen lief, juist omdat u onvolmaakt bent, daarom bent u zoveel meer deel van ons. Als u werkelijk allemaal voorbeeldig zou zijn, van juist en Christelijk gedrag, wanneer u allemaal zo'n beetje zo model zou zijn van Christelijke naastenliefde, van vol bewustzijn, van zuiver bewust leven, wilt u geloven dat ik u veel minder lief zou hebben, dat ik veel minder voor u over zou hebben. Ik heb zelf immers ook al mijn fouten, zoals iedereen. Juist het erkennen van die fouten en het weten, wat zij voor lijden kunnen veroorzaken, wat voor zorg en ellende eruit voort kan komen, dat is het ook wat ons trekt tot u.

Als u dat nu begrijpt, dan ga ik plaats maken voor de inwijder zelf, de celebrant..... Als u dat begrijpt, mag ik misschien dit zeggen: mijn poging om te verklaren, waarom ik hier ben en waarom wij hier zijn:

ONVOLMAAKTHEID

In uw onvolmaakt streven en leven,
heb ik u lief gekregen.
Want wij zijn gelijk - gij en ik.
Wij zijn verwant - gij en ik.
Er is niets, wat ons van elkaar scheiden kan,
omdat wij - onvolmaakt zijnde -,
gezamenlijk streven méér te zijn.

Ik heb u lief, wereld,
omdat gij zijt het toneel van strijd, van streven.
Waart gij een tuin van Eden,
ik zou u snel verlaten.
Ja, misschien zou ergens in mij
iets u haten,
omdat ik minder zou zijn dan gij.
Want ik ben niet volmaakt,
maar ook gij zijt niet volmaakt.

Wij kunnen soms voor krachten treden,
die gij, aarde, nog niet kent.
Voor ons zijn ketenen geslaakt,
die gij nog niet ontkomen zijt.

Voor ons bestaat een groots heelal,
bestaat een eeuwigheid,
die u nog schijnt een droom
slechts sluimerend ondergaan.

Maar wij horen bij elkaar - gij en ik.
Wij horen bij elkaar,
omdat wij onvolmaakt zijn beiden,
maar streven naar dat licht.

Ik heb een weg gevonden,
een weg van licht,
die kracht mij geeft.
Ik heb een bron gevonden
van alomvattend minnen,
van liefde, die het hele Al beroert,
iets, wat krachten geeft
en voert mij om te strijden
in mijn onvolmaaktheid
voor u, omdat gij onvolmaakt zijt.

Ik ben niet alleen.
Eerst heb ik gedacht alleen te zijn.
Maar toen ik het licht kon begrijpen,
dat in mij straalde,
toen ik begrijpen kon,
wat wereld en wat Schepping is,
begrijpen kon het strijden
en het zoeken van der geesten
hoger licht,
toen vond ik rond mij velen.

Wij allen zijn tezamen,
wij allen werken voor één doel.
O, niet om u te verheffen tot volmaaktheid,
want wij zijn zelf niet volmaakt.
Maar om in u iets te scheppen
van dit gevoel van vreugde,
om u iets te zeggen over de belofte,
die ons toelacht,
wanneer een hemels licht
ons voor een korte wijl beroert.

Wij zijn onvolmaakt - gij en ik.
Wij hebben misschien
nog een lange weg te gaan.
Misschien zullen wij nog veel moeten lijden,
misschien zult gij nog veel begeren,
wat niet vervuld wordt.
Misschien zult gij nog veel verliezen,
wat gij veilig het uwe waandet.
Maar, zo wij hebben gestreden en geleden,
zo strijdt gij en lijdt gij op dit ogenblik.
En morgen is er een andere wereld,
en daarna weer een nieuwe wereld,
en een nieuwe dag, en altijd verder,
tot eens misschien het grote licht
ons al vervult en ons de eeuwigheid toont.

Tot die tijd moeten wij samen gaan
en strijden - gij en ik.
Tot die tijd moeten wij elkaar verheffen,
opdat het licht, dat ons beroert,
ons niet ontsnappe en ons achter laat,
in de duisternis van een onbegrepen bestaan.

Laat ons gezamenlijk zoeken - gij en ik.
Laat ons gezamenlijk ervaren,
gezamenlijk roepen tot onze God.
Laat ons - geest en stof -
gescheiden misschien door alle zintuigen
en alle begrip van mens en wereld,
dat van de geest bestaat,
toch één zijn in de zin van: Goddelijk Licht.
Dan zullen wij de onvolmaaktheid verliezen,
Gij en Ik.

Ja, zo voel ik het. Daarom zal ik werken en streven voor u, zo goed als ik kan, altijd. Ik ben lang niet alleen, want er zijn heel veel die het zo doen. Gezamenlijk zullen wij de onvolmaaktheid kunnen overwinnen.

Dan laat ik nu het woord aan iemand, die een verdere voorbereiding geeft aan het pogen om weer een straal licht meer te vangen, een straal licht meer te geven aan de wereld. Vrienden, neem mij mijn gebabbel niet kwalijk. Soms is het wel eens nodig, dat ook dit gezegd wordt, ook al klinkt het gewoon en is het misschien helemaal de dominees toon niet, waaraan u gewend bent. Vergeef mij ook, dat ik het woord God zo vaak genoemd heb. Maar weet u: wanneer je de wereld beseft, besef je ook, dat je zonder een God niet eens zou durven bestaan. Dát is waar.

Goedenavond.

VOORBEREIDING

Vrienden.

Aan mij is dan de taak opgedragen om het hoogtepunt van deze avond voor u in te leiden. Zo dadelijk zal het streven van ons allen weer gericht worden op de Allerhoogste. Wij zullen met het pogen van al onze krachten, verbindend alle sferen tezamen met uw wereld, God voor een ogenblik trachten werkelijk te maken.

Wij begrijpen misschien niet veel van de wil Gods en van Zijn Schepping. Wij beseffen slechts een enkele wet. Maar wij weten, dat Hij ons lief heeft. Wij begrijpen, dat er buiten alles om, een levende, een Lichtende Kracht is, die ons in stand houdt.

Tussen ons en die God is een onverbreekelijke band. Deze band willen wij bevestigen, vanuit ons wezen, vanuit ons begrip. Maar wij willen meer doen dan dat.

Rond u op de wereld is lijden in overvloed. Onbegrip, onverschilligheid en haat jagen de vreugde weg, daar, waar zij behoort te regeren.

Wij willen trachten om deze krachten van duister te verdrijven. Het verloop der tijden, het zoeken van de mensen, het dwaze zich binden aan alleen het stoffelijke, heeft demonen op deze wereld los gelaten, van een onvoorstelbare macht en heftigheid.

Krachten, die vanuit de geest bestreden worden, anders hadden zij deze wereld reeds ten onder gebracht. Maar wij behoren in deze strijd aan de kant van het Licht.

Wij willen deze avond proberen ook een enkele schicht bij te dragen om het duister terug te jagen, of zo u het aanvaarden wil, te verlossen. Wij gaan in gezamenlijk zoeken en streven thans het geloof stellen boven alle andere dingen.

Wij willen voor een ogenblik elk kritisch redelijk en menselijk denken, elk geestelijk bewustzijn van eigen Ik trachten terzijde te stellen, hoe moeilijk het ons ook dit valt.

Wij willen voor het ogenblik trachten de grote eenheid met God, met de Schepper, te bevestigen.

Wij willen de geopenbaarde Drie-eenheid trachten terug te brengen in ons besef, tot de eenheid van het Lichtend Wezen, de veelheid van de Schepping trachten terug te brengen tot die ene tempel, waarin God woont, Zich openbarend in Zijn volmaaktheid.

Om dit te doen zullen wij allen - in geest en stof - onze krachten en onze gedachten samenvoegen om met hem die ons voor wil gaan, in dit op ritueel, gegrond zoeken naar Lichtende Kracht.

Weest bereid deze Kracht in u te ontvangen. Aarzel niet deze Kracht te ondergaan. Zij is Lichtend: zij komt uit God. Zij is bestemd voor u, zowel als voor de wereld.

Aarzel niet en werkt met ons. Rond ons is thans een heir opgebouwd van vele geesten uit vele groeperingen. Er zijn daartussen krachten van het allerhoogste Licht. Er zijn daartussen krachten, zoals wijzelf, en krachten van hen, die eerst zoeven overgingen.

Wij allen zijn hier tezamen gekomen om de taak van het Licht op deze wereld te helpen vervullen.

Ik verzoek u thans u gereed te maken om de eigenlijke celebrant te ontvangen. Indien u meent, dat u voor die tijd nog wilt hoesten e.d. verzoek ik u dit thans te doen. Probeer voor één ogenblik één te zijn met ons, met ons denken en streven, omdat wij zo de grootste kracht kunnen bereiken. Ik ben verzekerd, dat wij daarin zullen slagen.

Gezien de omstandigheden, waaronder de instraling geschiedt, zal geen slotwoord worden gesproken. Wij verzoeken u echter, wanneer de celebrant het medium heeft verlaten, nog enkele minuten stilte te betrachten, opdat geen spanningen te snel, of te grof worden verscheurd.

Ik wens u toe: Kracht, Kracht van het Licht, die u zal steunen uw eigen levensweg te maken tot een Lichtende Kracht onder hen, die op aarde nog onbewust zijn.

Ik dank u voor uw aandacht. Het woord is thans aan de celebrant.

DE ONOVERWINNELIJKE GOD (celebrant)

Goedenavond, vrienden.

Ik dek mijn hoofd in de tegenwoordigheid van mijn Schepper.
Voor ons en in ons is het grote heiligdom, waarin zich openbaart de Kracht van het Al.
De onoverwinnelijke God is op dit ogenblik met ons.

Heer, wij zijn misschien onwaardig U te ontvangen. Misschien niet sterk genoeg Uw Licht te aanschouwen en Uw kracht te dragen.

Maar wij geven onszelf over aan Uw genade, opdat Uw leven in ons moge zijn de ware openbaring van Uw wil.

Heer, Gij, Die zijt Eén, waaruit de tweeheid der Schepping is ontsproten.

Mijn hart verhef ik tot U en op Uw Kracht verlaat ik mij, Gij, Die zijt de Drie, waarin alle Schepping leeft, in Uw wezen zal ik scheppen en streven.

In Uw Naam zal ik dit werk beginnen.

Michaël, Samuël, Gabriël, wachters, kom en beveilig ons, opdat geen duister de kracht des Heren besmette.

U, Die heerst, Abadolith, U vraag ik: zend Uw bode Sarabotes met zijn heerscharen, als zephirs gedragen op de vleugelen der wind, opdat zij veiligheid scheppen en kracht geven.

Eren zal ik U naar de Naam van mijn Meester, vervullen zult gij de taak, die ik U opleg.

Zo zeg ik U, gij snelle Sarabotes en Uw heerscharen, in de Heilige Naam Emanuël, in de Heilige Naam Aschayos, in de Heilige Naam Yahweh, Hij Die Al regeert, kom en breng ons Uw licht en Uw zekerheid, opdat de taak, die wij volvoeren willen, volvoert zij ter ere van de Allerhoogste.

Yahweh, Jehova, Elohim, Kracht en Krachten, Heer der Heerscharen, Kracht en Heerlijkheid, die de eeuwigheid heeft voortgebracht en de aarde heeft geschapen, in Uw Naam aanvaard ik het werk en aanvaard ik Uw wil....., Geef mij Uw kracht, o Heer.....

Heer, geef mij Uw Kracht en laat mij Uw Krachten aanvaarden.....

Heer, verhul niet Uw aangezicht voor Uw dienaar..... Geef mij Uw Licht.....

In de Naam van de almachtige God, in de Naam van de Christus, in Zijn gestalten, van Jezus, van Hem, Die komen gaat en van hen, die waren.....

Dat de kracht des Heren in deze wereld vrede geve.....

Dat de openbaring van de ware God met mij zij.....

Hoort gij, volk, want ik spreek in de Naam van Hem, Die regeert door alle tijd.....

Zo gij aanvaarden wilt, zij u Licht gegeven.....

het Licht van het kruis, dat hemel en aarde verbindt.....

Het Licht van de Naam, die u bewustzijn geeft en u uw taak doet volvoeren.....

dat u zij gegeven, dat gij aanvaardt in de Naam van de Allerhoogste: Kracht.....Licht.....en de vrede die geboren wordt uit de aanvaarding van het Licht.

In de Naam van Hem..... Die is hemel en aarde..... bevestig ik Zijn wil en Zijn krachten.....

opdat dit alles het Licht der eeuwen drage.....

en het bewustzijn versterke, want Hij is liefde Licht en leven

Nog eenmaal verhef ik mijn stem tot U.

Adonai, Kracht van Leven..... laat Uw wil bevestigd zijn in ons..... en geef Uw vrede aan de wereld, bevrijdt van de boze, wat gebonden is aan kwaad, en doe ontwaken..... dat, wat sluimert voor Uwe wil.

Abadolith, krachtige Sarabotes, U dank ik voor Uw bescherming.....

Gij, Lichten des Licht..... U dank ik voor Uw kracht.....

en U allen zij gegeven de vrede..... en de kracht.....die gij hebt aanvaard.

Dat vrede met U zij